

Sygn. akt II UK 244/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość emerytury

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 sierpnia 2006 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 czerwca 2005 r., sygn. akt (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W. R., uprawniony od dnia 14 stycznia 1995 r. do renty inwalidzkiej, której podstawą wymiaru została ustalona od podstawy wymiaru składek na

ubezpieczenie społeczne z lat 1980-84, złożył w dniu 29 maja 2000 r. wniosek o przyznanie emerytury, zaznaczając jednocześnie, że w podstawie wymiaru tego świadczenia należy uwzględnić podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 6 czerwca 2000 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury, poczynając od dnia 1 maja 2000 r., z tym że do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia przyjęto podstawę wymiaru dotychczas wypłacanej renty, gdyż ubezpieczony nie wykazał wystarczającej liczby lat opłacania składek. Od dnia 27 lutego 2001 r. ubezpieczony sukcesywnie dokumentował wysokość wynagrodzenia z lat 1962-88, więc kolejnymi decyzjami od decyzji z dnia 21 marca 2001 r. przeliczano jego emeryturę z uwzględnieniem najpierw wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 230,78%, w decyzji z dnia 5 czerwca 2001 r. – wskaźnika 237,73%, w decyzji z dnia 4 października 2001 r. – wskaźnika 243,81% a w decyzji z dnia 19 kwietnia 2002 r. – wskaźnika 250,04%, ograniczonego do 250% od dnia 1 lutego 2001 r. We wszystkich decyzjach do odliczenia wysokości podstawy wymiaru oraz wysokości świadczenia przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dniu 31 sierpnia 1996 r. (666,96 zł), mimo że we wniosku z dnia 7 maja 2001 r. ubezpieczony żądał przeliczenia emerytury przy przyjęciu kwoty bazowej z 2000 r.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 17 czerwca 2002 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 4 października 2001 r. i z dnia 19 kwietnia 2002 r., przyjmując, że organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z systemu ubezpieczeń społecznych i przyjął właściwą kwotę bazową.

Kolejny wniosek ubezpieczonego (z dnia 30 grudnia 2002 r.), w którym, powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r. (III UZP 7/02, OSNP 2003 nr 2, poz. 42), żądał przyjęcia do obliczenia emerytury kwoty bazowej obowiązującej w czasie jej przyznania, z został załatwiony decyzją odmowną z dnia 15 stycznia 2003 r., a odwołanie od niej oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 21 marca 2003 r. Po wniesieniu przez ubezpieczonego apelacji

od tego wyroku organ rentowy częściowo uwzględnił jej wnioski i decyzją z dnia 7 listopada 2003 r. do obliczenia wysokości emerytury przyjął kwotę bazową 1.327,44 zł, obowiązującą od 1 czerwca 1999 r. do 30 maja 2000 r., w czasie, w którym ubezpieczony wniósł o emeryturę. Wypłatę tak obliczonego świadczenia rozpoczęto od dnia 1 października 2002 r., czyli od miesiąca ogłoszenia uchwały Sądu Najwyższego. Ubezpieczony mimo to popierał apelację, domagając się przyjęcia kwoty bazowej równej 1.775,89 zł, ustalonej od pierwszego kwartału 2002 r. Wskazał, że na podstawie art. 114 o emeryturach i rentach z systemu ubezpieczeń społecznych, po przedstawieniu w tym kwartale 2002 r. nowych dowodów, wysokość emerytury powinna ulec ponownemu ustaleniu. Żądał również doliczenia do stażu emerytalnego 63 miesięcy od dnia 14 stycznia 1995 r. do dnia 13 kwietnia 2000 r., kiedy, pobierając rentę, prowadził działalność gospodarczą.

Sąd Apelacyjny — Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2004 r. odrzucił apelację w części obejmującej ustalenia okresów ubezpieczenia wpływających na wysokość emerytury, wykraczającą poza zakres orzeczenia Sądu Okręgowego, oraz uchylił zaskarżony wyrok, a także decyzję z dnia 15 stycznia 2003 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu odnośnie do przyjętej kwoty bazowej. Uznał za oczywiste, że kwota ta powinna odpowiadać okresowi złożenia wniosku emerytalnego, orzeczenie uzupełnił jednak stwierdzeniem, że zarówno organ rentowy, jak i Sąd pierwszej instancji pominęły prawomocne rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego z dnia 17 czerwca 2002 r. potwierdzające prawidłowość przyjęcia do obliczenia wysokości emerytury kwoty bazowej przyjętej do obliczenia renty inwalidzkiej. Wskazał, że wniosek z dnia 30 grudnia 2002 r. powinien być być rozpatrzony na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z systemu ubezpieczeń społecznych „o wznowienie postępowania zakończonego decyzją z dnia 15 maja 2001 r.”, z uwzględnieniem jako nowej okoliczności stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 29 października 2002 r.

Po ponownym rozpatrzeniu wniosku W. R. o obliczenie emerytury, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w decyzji z dnia 5 lipca 2004 r. wyjaśnił, że wniosek ten został już uwzględniony w decyzji z dnia 7 listopada 2003 r. W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony ponownie żądał obliczenia emerytury „zgodnie z uchwałą

Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r. (III UZP 7/02), ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. i wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 kwietnia 2004 r.,” wyjaśniając, że kwota bazowa 1.327,44 zł powinna być stosowana zarówno przy ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy emerytury, jak i ustaleniu jej części socjalnej. Zarzucił także błąd w decyzji z dnia 5 lipca 2004 r. w zakresie ustalenia okresów składkowych na 473 miesiące, podczas gdy udowodnił ich 474.

Organ rentowy, wnosząc o oddalenie odwołania, podniósł, że uchwała Sądu Najwyższego, na którą powoływał się ubezpieczony, dotyczyła wyłącznie wysokości kwoty bazowej odnoszącej się do tzw. części socjalnej emerytury i w tym tylko zakresie sprawa została wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 kwietnia 2004 r. przekazana do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 13 stycznia 2005 r. odrzucił odwołanie w części ustalenia okresów składkowych jako prawomocnie osądzonej, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

W apelacji ubezpieczony ponowił zarzut błędnego ustalenia okresów składkowych oraz wniósł „o wznowienie postępowania i ustalenie wysokości emerytury na nowo”, podnosząc, że renta inwalidzka przyznana była od zarobków z lat 1980-81. Po ukończeniu wieku emerytalnego złożył podanie o ustalenie jej z „faktycznych zarobków, a nie przeliczenie renty”, tymczasem ZUS przeliczał emeryturę tak, jakby uwzględniał podstawę wymiaru renty. Według skarżącego, podstawa wymiaru powinna być równa kwocie wskaźnika 250% pomnożonego przez 1.327,44 zł (kwotę bazową z dnia 1 czerwca 2000 r.) i emerytura wyliczona z uwzględnieniem tej samej kwoty bazowej w jej socjalnej części.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 czerwca 2005 r. zmienił zaskarżony wyrok ten sposób, że zmienił decyzję z dnia 5 lipca 2004 r. przez przyjęcie, iż wypłata emerytury w wysokości uwzględniającej 24% kwoty bazowej obowiązującej w czasie złożenia wniosku z maja 2000 r. może nastąpić nie wcześniej niż od dnia 18 czerwca 2002 r., jako następnego po wydaniu wyroku Sądu Okręgowego ustalającego prawomocnie kwotę bazową na maj 1996 r. i oddalił odwołanie w pozostałej części oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Ubezpieczony, w skardze kasacyjnej obejmującej wyrok Sądu Apelacyjnego w części, w jakiej oddalono jego odwołanie od decyzji z dnia 5 lipca 2004 r. oraz

apelację, wniósł o uchylenie w tym zakresie tego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji lub uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy. Podstawę skargi stanowiły zarzuty naruszenia przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst - Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.): art. 114 ust. 1 przez jego niezastosowanie do rozpoznania wniosku z dnia 30 grudnia 2002 r. i przyjęcie, że wniosek ten obejmował żądanie objęte art. 111 ust. 2 i 3 tej ustawy, art. 15 ust. 4 pkt 4 przez ustalenie wysokości podstawy wymiaru emerytury od innej kwoty bazowej niż wynikająca z art. 19 tej ustawy i zastosowanej do obliczenia emerytury w części socjalnej, określonej w art. 53 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, art. 21 ust. 1 pkt 1 przez niewłaściwe zastosowanie i art. 21 ust. 1 pkt 2 przez niezastosowanie po przedstawieniu dokumentów poświadczających okresy składkowe i osiągnięte zarobki, a zwłaszcza po złożeniu wniosku w dniu 31 grudnia 2002 r. o ponowne rozpoznanie sprawy w trybie art. 114 ust. 1 tej ustawy. Skarga kasacyjna została oparta także na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 328 § 2 w związku z art. 392 k.p.c. przez niewskazanie i niewyjaśnienie przyczyn, dla których Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe ustalenie przez organ rentowy 39 lat, 4 miesięcy i 28 dni (472 miesiące) okresów składkowych, mimo że niekwestionowany okres nieprzerwanej pracy od dnia 1 lipca 1955 r. do dnia 31 stycznia 1995 r. wynosi 475 miesięcy składkowych.

Na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł potrzebę wykładni art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach w aspekcie zakresu ponownego rozpatrywania wniosku o ustalenie wysokości emerytury po przedstawieniu nowych dowodów na wysokość osiąganego wynagrodzenia, w odróżnieniu od ponownego obliczenia emerytury na podstawie art. 111 tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy niejednokrotnie rozważał różne aspekty ustalenia wysokości emerytury osoby mającej wcześniej ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności

do pracy (w postanowieniu z dnia 3 marca 1999 r., III ZP 1/99, OSNAPiUS 1999 nr 19, poz. 620, uchwałach z dnia 29 października 2002 r., III UZP 7/02, OSNP 2003 nr 2, poz. 42 i z dnia 28 czerwca 2005 r., III UZP 1/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 395 oraz wyroku z dnia 3 marca 2005 r., I UK 205/04, OSNP 2005/20, poz. 322). W postanowieniu z dnia 3 marca 1999 r. (III ZP 1/99) uznał, że wysokość emerytury ma być obliczona z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu, w którym złożony został wniosek o emeryturę – świadczenie rodzajowo inne niż dotychczas pobierane. Zasadniczo w tym samym kierunku wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 października 2002 r., III UZP 7/02 (z glosą aprobowaną Krzysztofa Ślebzaka, OSP 2003 nr 9, poz. 107), stwierdzając, że przy ustalaniu na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokości emerytury osoby, która miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i która żąda przyjęcia za podstawę wymiaru emerytury podstawy wymiaru renty (art. 21 ust. 1 pkt 1 tej ustawy), składnik emerytury wynoszący 24% kwoty bazowej oblicza się na podstawie kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę.

Pogląd prawny zaprezentowany w tej uchwale nie ma jednak znaczenia przypisywanego przez strony i przez Sąd drugiej instancji. Po pierwsze dlatego, że skarżący we wniosku z dnia 30 grudnia 2002 r. domagał się ustalenia emerytury od podstawy wymiaru obliczonej na nowo, zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy, a po drugie, że organ rentowy uwzględnił nową kwotę bazową w zakresie wyliczenia 24% emerytury, choć błędnie uznał, że wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 kwietnia 2004 r. sprawa została przekazana mu do ponownego rozpatrzenia wyłącznie co do wysokości kwoty bazowej odnoszącej się do tzw. części socjalnej emerytury. Należy tu zwrócić uwagę na utrwalony w judykaturze pogląd wyrażający krytykę praktyki organów rentowych odnośnie do stosowania różnych kwot bazowych do części socjalnej emerytury i do części tego świadczenia uzależnionego od wskazanych okresów składkowych i nieskładkowych, czyli do obliczenia podstawy wymiaru (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., II UZP 3/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 394, z dnia 15 lutego 2006 r., II UZP 16/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 244, jak też postanowienie z dnia 13 czerwca 2006 r., II UZP 6/06, dotychczas niepublikowane). W związku z tym dla

rozpoznania skargi kasacyjnej miało znaczenie oddzielenie art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z systemu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst - Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), który przewiduje ustalenie wysokości emerytury jako 24 % kwoty bazowej oraz po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych, od art. 21 ust. 1 tej ustawy dotyczącego ustalenia podstawy wymiaru emerytury.

Kwestią sporną pozostało zastosowanie art. 21 ust. 1 i ustalenie kwoty bazowej do obliczenia podstawy wymiaru. Wynikająca z tego przepisu reguła wyboru między ustaleniem podstawy wymiaru emerytury jako waloryzowanej podstawy wymiaru renty (art. 21 ust. 1 pkt 1) a ustaleniem podstawy wymiaru na nowo (art. 21 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 4 pkt 4 i w związku z art. 19) decyduje o przyjęciu kwoty bazowej z poprzedniego roku kalendarzowego, tak by wysokość świadczenia została wyrównana do średnich zarobków.

Skarżący już w dniu 29 maja 2000 r. oświadczył, że podstawa wymiaru emerytury odpowiadać ma podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku. Dokonał w tym oświadczeniu wyboru sposobu wyliczenia emerytury przez ustalenie jej na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, czyli na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy. Wyliczenie podstawy wymiaru dokonane powinno być na nowo i polegać na ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (obliczenie sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, z każdego wybranego roku, ustalenia ich procentowej relacji do przeciętnego wynagrodzenia w każdym z tych lat oraz obliczeniu średniej arytmetycznej tych procentów) i pomnożeniu przez ten wskaźnik kwoty bazowej, o której mowa w art. 19 ustawy (art. 15 ust. 4 pkt 4). W związku z tym jednak, że wysokość wynagrodzenia ze wskazanych 20 lat skarżący dokumentował już po przyznaniu mu emerytury, wyrokiem z dnia 17 czerwca 2002 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że kwota emerytury na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy odniesiona została prawidłowo do kwoty bazowej przyjętej przy ustaleniu renty.

Sąd Apelacyjny przyjął, że prawomocne rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego z dnia 17 czerwca 2002 r. potwierdziło prawidłowość obliczenia emerytury z

uwzględnieniem kwoty bazowej przyjętej do obliczenia renty inwalidzkiej. Wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego, wyrok ten, choć prawomocny, nie stwarzał powagi rzeczy osądzonej, gdy chodzi o rozpoznanie wniosku skarżącego z dnia 30 grudnia 2002 r. Powaga rzeczy osądzonej jako przyczyna niedopuszczalności ponownego orzekania o to samo roszczenie między tymi samymi stronami zachodzi tylko w razie istnienia prawomocnego orzeczenia identycznego co do stron, przedmiotu rozstrzygnięcia, a także podstawy sporu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1950 r., Wa.C. 339/49, OSN 1951 nr III, poz. 65, z dnia 25 września 1962 r., 1 CR 771/61, OSNCP 1963 nr 7-8, poz. 176 oraz postanowienie z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971 nr 12, poz. 226). Prawomocny wyrok obejmował odwołanie od decyzji z dnia 4 października 2001 r. oraz z dnia 19 kwietnia 2002 r., co więcej, postępowanie wszczęte na skutek wniosku z dnia 30 grudnia 2002 r. nie obejmowało przedmiotu, co do którego – zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. – nie można by orzekać ponownie. Wniosek nie dotyczył ustalenia nowej wysokości emerytury na podstawie art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, lecz ustalenia wysokości tego świadczenia w związku z przedłożeniem po uprawomocnieniu się decyzji nowych dowodów, a więc rozstrzygnięcia na podstawie art. 114 ust. 1 tej ustawy. Wniosek taki mógł być zgłoszony także po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie emerytalne, gdyż – jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2006 r. (II UZP 16/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 244) – ubezpieczony zachowuje prawo do obliczenia emerytury zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, nawet gdy we wniosku o emeryturę nie żądał ustalenia podstawy wymiaru na nowo.

Uzasadnione jest więc zawarte w skardze kasacyjnej twierdzenie, że wniosek z dnia 30 grudnia 2002 r. powinien być potraktowany jako wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy z uwzględnieniem dowodów przedstawionych po wydaniu decyzji z dnia 6 czerwca 2000 r. i jednocześnie jako wniosek o zastosowanie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, a w konsekwencji zasadność odwołania od decyzji 5 lipca 2004 r. oceniona na podstawie tego przepisu. Jego oczywiste niezastosowanie, wiążące się z odmową zastosowania art. 15 ust. 4 pkt 4, narusza zasadę, że emerytura jest nowym świadczeniem, przyznawanym na innych warunkach, niż „zamiana emerytury na rentę”. Powoduje

to, że skoro do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyznawanego po raz pierwszy stosuje się kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o świadczenie lub w dniu spełnienia wszystkich wymaganych do jego przyznania warunków, to taką kwotę powinno się przyjmować również wtedy, gdy z wnioskiem o emeryturę występuje osoba uprzednio uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach ujawnia wprawdzie podobieństwo do uregulowań przewidzianych w art. 110 i 111 ustawy, wyraźnie wskazujących kwotę bazową, którą należy przyjmować przy ustaleniu nowej wysokości podstawy wymiaru już ustalonego świadczenia, lecz porównanie tych przepisów z art. 114 ust. 1 ustawy prowadzi do rezultatu wyrażającego zasadę ogólną, że w wypadku ponownego rozpoznania sprawy nie przyjmuje się kwoty bazowej ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości renty, którą następnie się waloryzuje, lecz kwotę bazową obowiązującą w dniu zgłoszenia wniosku. Zważywszy, że ostatecznie różnica między wariantami obliczenia podstawy wymiaru świadczenia określonymi w art. 21 ust. 1 ustawy sprowadza się do kwoty bazowej – przy czym zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1 jest to zwaloryzowana na dzień nabycia prawa do emerytury kwota bazowa z daty nabycia prawa do renty, a według art. 21 ust. 1 pkt 2 podstawa wymiaru ustalona na nowo, czyli przez pomnożenie ustalonego na nowo wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (bez odniesienia do wcześniej ustalonej podstawy wymiaru renty) przez kwotę bazową z chwili nabycia prawa do emerytury – należy dojść do wniosku, iż wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy powoduje rozpatrzenie uprawnień od nowa, po raz pierwszy, od nowej podstawy wymiaru składki z nowego okresu ubezpieczenia, co uzasadnia stosowanie kwoty bazowej z roku poprzedzającego to obliczenie. Wyliczenie takie ma być rzeczywiście nowe, co stanie się wówczas, gdy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru zostanie przemnożony przez kwotę bazową z dnia nabycia prawa do emerytury, nie zaś nowe tylko pozornie, gdy zostanie pomnożony przez wskaźnik kwoty bazowej, zastosowany już przy poprzednim obliczeniu renty.

Wobec tego, że Sąd drugiej instancji przyjął inny pogląd prawny, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.), mając także na względzie trafność zarzutu skargi kasacyjnej odnośnie do niewyczerpującego uzasadnienia

wyroku z dnia 2 czerwca 2005 r. zakresie oddalenia apelacji w części dotyczącej ustalenia okresów składkowych i nieskładkowych. Sąd Najwyższy wziął pod uwagę prawomocne orzeczenie Sądu Okręgowego w wyroku z dnia 17 czerwca 2002 r., w którym ustalono okres ubezpieczenia bez uwzględnienia okresu wykonywania działalności gospodarczej, przyjął jednak, że odmowa sprostowania wyliczenia, iż 39 lat, 4 miesięcy i 28 dni zatrudnienia oraz 1 miesiąc i 11 dni okresów nieskładkowych równe jest 472 miesiącom składkowym, wymagała wskazania podstawy prawnej.